

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 1CoE/21/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8707200227  
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Angelovič  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8707200227.1

## Uznesenie

Krajský súd v Prešove v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti povinnému: S. I., nar. X.X.XXXX, bytom A. I. XXX/XX, K., o vymoženie 916,15 Eur s prísl., o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Poprad č. k. 8 Er 10/2007-38 zo dňa 20.6.2014 jednohlasne takto

### rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Z a m i e t a návrhy oprávneného na prerušenie konania.

N e p r i z n á v a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

### o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa vyhlásil exekúciu za neprípustnú, zastavil ju a zároveň rozhodol, že oprávnený je povinný nahradiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie v sume 42,89 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že oprávnený sa podaným návrhom na vykonanie exekúcie domáhal voči povinnému vymoženiu sumy 916,15 Eur s prísl. na základe exekučného titulu, ktorým je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. sp. zn. SR 3814/06 zo dňa 14.9.2006.

Následne súd citoval ust. § 41 ods. 2 písm. d), § 57 ods. 1 písm. g), 58 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len Exekučný poriadok), § 3, § 4, § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o rozhodcovskom konaní), §§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, čl. 2, 3, 6 smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 a uviedol, že rozhodcovský súd sa nevysporiadal s vylúčením inštitútov zameraných na ochranu spotrebiteľa. Bol toho názoru, že spotrebiteľ si rozhodcovskú doložku individuálne nevyjednal a je nesporné, že spotrebiteľ nemal možnosť meniť ju. Rozhodcovská doložka, je súčasťou obsahu formulárovej zmluvy, ktorú oprávnený v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu. Spotrebiteľ vystupuje v konaní ako slabšia strana, pričom súdy preskúmajú rozhodcovské rozhodnutia z pohľadu formálnej a materiálnej vykonateľnosti.

Dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom mali za následok odopretie ochrany spotrebiteľovi. Medzi účastníkmi nebola platne uzatvorená rozhodcovská doložka a teda existuje rozpor exekučného titulu so zákonom.

Konštatoval skutočnosť, že exekučný súd skúmal, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Súčasťou zmluvy o úvere č. 7201159 zo dňa 31.1.2006 boli Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré sú uvedené na zadnej strane tejto zmluvy. V čl. 17 týchto obchodných podmienok bolo uvedené, že všetky spory medzi zmluvnými stranami budú riešené buď pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. alebo pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca strana podá žalobu na súde. V konaní zo strany účastníkov nebola doložená rozhodcovská zmluva vo forme osobitnej zmluvy a nebola doložená ani formálna podmienka písomnej formy. Zo samotného technického spojenia zmluvy a Všeobecných zmluvných podmienok nemožno vyvodiť nepochybný prejav vôle účastníkov zmluvy o úvere ani osobitné, či individuálne dojednanie.

Z dôvodu nesporných väd rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu a pre neplatnosť rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej rozhodcovskej podmienky v úverovej zmluve súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a následne ju zastavil v súlade s ust. § 57 ods. 1 písm. g) v spojení s § 58 ods. 1 Exekučného poriadku. Zároveň rozhodol, oprávnený je povinný nahradiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie v sume 42,89 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

V zákonom stanovenej lehote podal proti uzneseniu odvolanie oprávnený. Namietal, že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, bola postupom súdu účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom, nebol dostatočne zistený skutkový stav a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odvolaní namietal, že všeobecný súd, ktorý koná v pozícii exekučného súdu, nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa, teda vmanévrovanie veriteľa do situácie, ako by bol exekučný titul zrušený. K takémuto revíznemu postupu došlo v situácii, keď už exekučný súd preskúmal súlad exekučného titulu so zákonom s výsledkom absolútnej nerozpornosti. Exekučný súd nie je súdom v zmysle § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci rozsahu, uvedenom v žalobe, alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Ochranu práva, pre ktorú existovala právnymi predpismi vymedzená procesná cesta, ktorou súdna oprava rozhodnutí rozhodcovských súdov svojou zvláštnou povahou je, nie je možné využiť dodatočne po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom, ktorej účel je odlišný. Úspešný žalobca v rozhodcovskom konaní stráca vplyvom nahradenia opravného procesu, indikovaného § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní, revíznym procesom exekučného súdu všetky svoje justičné práva, spojené s právom na súdnu ochranu a právom na spravodlivý súdny proces. Extenzívna interpretácia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku tak, ako ju v danej veci uskutočnil exekučný súd, je v priamom rozpore s ústavným právom žalobcu na ochranu a spravodlivý súdny proces. Exekučný súd nemohol za účelom aplikácie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a to preto, že tento procesný úkon bol už exekučným súdom platne vykonaný. Oprava rozhodnutí rozhodcovských súdov je časovo limitovaná zákonom. Ustanovenie § 41 zákona o rozhodcovskom konaní stanovuje lehotu, v ktorej účastník konania môže podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Je neopodstatnené, aby exekučný súd mohol kedykoľvek bez časového obmedzenia vstupovať do právnych vzťahov, založených akýmto rozsudkom. Iba v rámci zákona o rozhodcovskom konaní je možné pristúpiť k spochybneniu konkrétneho rozhodnutia rozhodcovského súdu, alebo dosiahnuť určenie jeho neexistencie. Všeobecný súd nebol povinný zaoberať sa skúmaním, či deklaratórne rozhodnutie rozhodcovského súdu bolo vydané v súlade s platnými predpismi. S takýmto rozsudkom musí exekučný súd nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť alebo meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom.

Ak sa všeobecný súd nestotožní s ústavne súladnou interpretáciou ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, žalobca žiadal, aby všeobecný súd postupom podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. prerušil konanie a podal ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na konanie o súlade § 44 ods. 2 veta prvá a druhá Exekučného poriadku s článkom 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR, a to pre rozpor s princípom právnej istoty a ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok. V tejto súvislosti by pre exekučný súd malo byť otáznе aj to, či je v súlade s princípom právnej istoty a princípom ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok možné opakované uskutočňovanie revízneho postupu podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a to bez akejkolvek časovej limitácie.

Exekučný súd môže pristúpiť k zastaveniu konania o výkon rozhodnutia rozhodcovského súdu alebo exekučného konania, realizovaného na podklade takéhoto rozhodnutia len na návrh účastníka konania. Z okolností daného prípadu nemožno vyšpecifikovať také skutočnosti, ktoré by mohli objektívne a rozumne ospravedlniť odlišné zaobchádzanie s oprávneným a povinným. Exekučný súd mal vypočítať žalobcu, lebo tento nemal možnosť reagovať na akékoľvek tvrdenia, argumenty a dôkazy. Exekučný súd konštatuje skutočnosti, ako keby v tomto smere vykonával dokazovanie, avšak toto nevykonával a k záverom došiel len na základe domnienok. Aj v prípade akceptovania názoru, že exekučnému súdu patrí revízná právomoc, exekučný súd je oprávnený preskúmať nedostatky uvedené v § 40 ods. 1 písm. a) zákona o rozhodcovskom konaní. Exekučný súd je v súlade s § 45 ods. 1 písm. c) zákona o rozhodcovskom konaní oprávnený preskúmať len to, či plnenie priznané rozhodcovským rozsudkom je v súlade s dobrými mravmi a nie otázku súladu rozhodcovskej doložky s dobrými mravmi. Ak by exekučný súd napriek tomu usúdil, že je oprávnený skúmať platnosť rozhodcovskej doložky, žalobca tvrdí, že táto je platná.

Oprávnený ďalej namietal právne posúdenie zmluvy o úvere ako zmluvy o spotrebnom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, lebo poskytuje svojim klientom peňažné prostriedky síce dočasne, avšak na základe zmluvy o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Tiež namietal nesprávne posúdenie neprimeranosti úrokov z omeškania, pričom argumentoval tým, že tento úrok z omeškania má sankčný charakter a dlžníkovi sa účtuje len v prípade, že dlžník poruší zmluvné podmienky. Dohodnutá výška úrokov z omeškania 0,25% denne nie je neprimeraná a nie je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku.

Vo vzťahu k poplatku za poskytnutie úveru, oprávnený sa odvolával na ust. § 499 Obchodného zákonníka a pokiaľ ide o poplatky za zaslanie upomienok, oprávnený tvrdil, že v zmysle bodu 4 VPPÚ, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, povinný sa zaviazal uhradiť oprávnenému za každú zaslanú upomienku v prípade porušenia zmluvných podmienok sumu 1,99 eur, ako paušálnu náhradu nákladov a administratívny s tým spojený.

Svoje odvolanie ešte rozšíril o právnu argumentáciu vyplývajúcu z uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18 CoE 641/2011 zo dňa 30.11.2012, ktorá sa týkala materiálnej vykonateľnosti a obsahovou určitosťou exekučného titulu a pokynmi pre súd prvého stupňa vo vzťahu k preskúmaniu absolútnej neplatnosti rozhodcovskej doložky.

Na základe uvedeného oprávnený žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na neplatnú rozhodcovskú doložku nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami.

V úvode a závere odvolania navrhol s poukazom na ust. § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie konanie prerušiť a predložil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku v nasledujúcom znení:

1) Má sa ustanovenie písm. q) ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov?

2) V prípade zápornej odpovedi Súdneho dvora Európskej únie na prvú otázku, je možné ustanovenia písm. q) ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že mu neodporuje uzatvorenie takej rozhodcovskej doložky, ktorá ustanovuje, že „všetky spory vzniknuté zo zmluvy (vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie) budú riešené a) pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý vykonáva svoju činnosť na základe zákona a voči jeho rozhodnutiu možno podať žalobu o zrušenie všeobecnému súdu podľa zákona, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, alebo b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca strana podá žalobu na súde s tým, že ak ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu na

všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozväzovaciú podmienku rozhodcovskej doložky, čo však neplatí, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu?

3) Je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie také rozhodnutie vnútroštátneho, ktoré aplikujúc vnútroštátne procesné a aj hmotnoprávne ustanovenia s odkazom na smernicu 93/13/EHS zabráni vymožitelnosti reálnej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi?

Oprávnený ešte v svojom odvolaní navrhol s poukazom na ust. § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie konanie prerušiť a predložil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku v nasledujúcom znení:

Má sa tvrdenie o tom, že sa od vnútroštátneho súdu nevyžaduje vylúčenie možnosti aplikovateľnosti niektorej neprijateľnej podmienky po tom, čo spotrebiteľ nedal najavo, že zamýšľa uplatniť jej neprijateľnosť, vykladať tak, že takáto podmienka sa aplikuje len vtedy, ak spotrebiteľ výslovne odporoval jej neaplikácii alebo aj tak, že takáto podmienka sa aplikuje aj vtedy, ak spotrebiteľ neoznámil súdu, že zamýšľa uplatniť jej neprijateľnosť po tom, čo mu súd oznámil, že posúdil podmienku ako možne neprijateľnú ?

Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len O. s. p.), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

Pokiaľ sa odvolací súd zaoberal odvolacími námietkami oprávneného, je potrebné vychádzať z ust. § 35 zákona o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.

Účinky právoplatného rozsudku v Občianskom súdnom poriadku nie sú presne upravené. Teória však rozoznáva účinky právoplatnosti tzv. formálne a tzv. materiálne.

Formálna právoplatnosť rozhodnutia vyjadruje, že rozhodnutie už nie je preskúmateľné riadnymi opravnými prostriedkami, teda, že žiadne opravné prostriedky už nemajú odkladný účinok. Materiálna právoplatnosť rozhodnutia vyjadruje, že medzi účastníkmi, medzi ktorými má táto právoplatnosť účinky, sa nastolil kvalitatívny nový právny vzťah v podobe judikovaného nároku, o ktorom nemožno znova konať a ktorý je záväzný medzi účastníkmi a voči všetkým orgánom.

Formálna právoplatnosť je bezvýnimočná a teda rozhodnutie buď je alebo nie je napadnuteľné riadnymi opravnými prostriedkami. Materiálna právoplatnosť je flexibilnejšia. Nie je bezvýnimočná, z vážnych dôvodov existujú jej výnimky. Tieto výnimky sú stanovené v zákone a pokiaľ zákon nie je v rozpore s Ústavou SR, ústavnými zákonmi alebo medzinárodnými zmluvami, súd nemá možnosť skúmať vhodnosť alebo nevhodnosť aplikácie tohto zákonného ustanovenia. Takto treba vykladať aj ust. § 45 ods. 1, 2 zákona o rozhodcovskom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví:

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise (§268 O.s.p.),

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo  
c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Podľa § 45 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa ods. 1 písm. b/ alebo c/.

Ust. § 45 zák. č. 244/2002 Z. z. umožňuje exekučnému súdu skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, a to aj bez návrhu. V prípade, ak by rozhodcovský rozsudok zaväzoval na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, a ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, predstavovali by tieto nedostatky hmotnoprávnu prekážku vykonania exekúcie. Ak súd zistí dôvody neprípustnosti uvedené v ust. § 45 zák. č. 244/2002 Z. z., zastaví exekučné konanie aj bez návrhu.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvého stupňa na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Podľa ust. § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

V danom prípade právny vzťah vznikol na základe zmluvy o úvere, z obsahu ktorej vyplýva, že povinný uzavrel zmluvu o úvere ako fyzická osoba - nepodnikateľ.

Rozhodcovská zmluva je pojmovo procesným dojednaním, ktorej cieľom je založenie právomoci rozhodcu či Stáleho rozhodcovského súdu, a to namiesto alebo vedľa právomoci súdu všeobecného. Možno povedať, že rozhodcovská zmluva má zmiešanú povahu, pretože sa jednak uzatvára podľa procesného predpisu, a to zákona o rozhodcovskom konaní, ktorý stanovuje len niektoré pravidlá uzatvárania, pokiaľ ide o obsah a formu, avšak v ostatnom, najmä pokiaľ ide o náležitosti právnych úkonov a kontraktčného procesu, je nutné túto doložku podriaďiť režimu hmotného práva. Rozhodcovská zmluva je teda uzatváraná podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o zmluvách ako najbližšieho právneho odvetvia. Rozhodcovská doložka nie je koherentnou súčasťou hlavnej zmluvy, v ktorej je obsiahnutá, a platí doktrína separácie rozhodcovskej zmluvy a zmluvy hlavnej, podľa ktorej sú obe zmluvy na sebe celkom nezávislé. V exekučnom konaní v každom štádiu treba skúmať existenciu podmienok konania a jednou z nich je existencia exekučného titulu. Ak tento bol vydaný orgánom, ktorý na to nemal právomoc, potom ide o akt, ktorý nemá atribúty exekučného titulu a dôsledkom je zastavenie exekučného konania alebo zastavenie exekúcie alebo zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré má v konečnom ten dôsledok, že v zmysle § 44 ods. 3 Exekučného poriadku sa exekučné konanie zastaví.

Rozhodujúcou právnou otázkou, ktorú správne prvostupňový súd aj bez návrhu riešil, je otázka platnosti rozhodcovskej doložky. Najvyšší súd už vo viacerých rozhodnutiach konštatoval oprávnenie exekučného súdu preskúmať existenciu rozhodcovskej zmluvy. Vo veci 3Cdo 146/2011 najvyšší súd judikoval, že cit.: „Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný. Obdobne porov. aj uznesenie NS SR vo veci 6Cdo 143/2011, 2Cdo 245/2010, uznesenia Ústavného súdu vo veciach IV.55/2011, IV.60/2011 a nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2164/10 zo dňa 01.11.2011. Dojednanie rozhodcovskej doložky, v zmysle ktorej je na konanie zo zmluvy o úvere oprávnený len konkrétne určený rozhodcovský súd, je v rozpore s právom na súdnu ochranu, zaručeným Ústavou SR“.

Na margo návrhu na prejudiciálne konanie, aby Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) rozhodol o otázke, či ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, odvolací súd poukazuje na judikatúru Súdneho dvora, ktorá nepodporuje právny názor oprávneného. Je vecou členských štátov, aby sa vyrovnali s otázkou, či v konkrétnom prípade ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve (rozsudok Súdneho dvora Pannon C- 243/08: „Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 ako nekalú.“, tiež rozsudok Súdneho dvora Freiburger Kommunalbauten C-237/02).

Na základe uvedeného odvolací súd návrhy oprávneného na prerušenie konania v zmysle ust. § 109 ods. 1 písm. c) zamietol.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd sa zaoberal aj návrhom oprávneného na prerušenie konania vo vzťahu k súladu § 42 ods. 2 veta prvá a druhá Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 36 ods. 5 Exekučného poriadku ak osobitný zákon 4c) neustanovuje inak, exekučné konanie nemožno prerušiť, nemožno odpustiť zmeškanie lehôt a po skončení exekučného konania nemožno podať návrh na obnovu exekučného konania.

Zákon č. 328 1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, na ktorý odkazuje poznámka 4c v § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, bol zrušený zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, pričom je potrebné poznamenať, že tento právny predpis (zákon č. 7/2005 Z. z.) sa na predmetnú vec nevzťahuje.

Podľa § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi. Lehoty v týchto konaniach ustanovené alebo určené počas prerušenia týchto konaní neplynú. Na účastníkov konania, ktorí vystupujú na strane úpadcu, prerušenie konania pôsobí, len ak ide o nerozlučné spoločenstvo alebo o vedľajšie účastníctvo.

Vychádzajúc z vyššie citovaných právnych predpisov je potrebné uzavrieť, že exekučné konanie nemožno prerušiť, ak tak neustanovuje osobitný zákon, pričom v predmetnej veci nejde o takúto procesnú situáciu umožňujúcu prerušenie exekučného konania podľa osobitného predpisu v zmysle vyššie uvedeného.

Dôvody, ktoré oprávnený vo svojom návrhu na prerušenie predmetného exekučného konania uviedol, nemožno akceptovať ako dôvody pre prerušenie exekučného konania práve so zreteľom na znenie § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, ktorý výslovne túto problematiku upravuje ako lex specialis.

Pokiaľ sa oprávnený vo svojom návrhu na prerušenie exekučného konania opiera o ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. je takéto zdôvodnenie jeho návrhu na prerušenie konania v zmysle vyššie uvedeného neakceptovateľné.

Zároveň je potrebné dodať, že nemožno konštatovať narušenie princípu právnej istoty a princípu ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok v dôsledku aplikácie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a revízneho postupu tam uvedeného, a to aj za situácie absencie časovej limitácie takéhoto postupu. Tento postup je totiž namierený práve na posilnenie princípu právnej istoty a zamedzenia neoprávnených exekúcií.

Na základe uvedeného odvolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania v zmysle ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. zamietol.

Vo vzťahu k odvolacej námietke oprávneného týkajúcej sa posúdenia, či základný právny vzťah bol spotrebiteľským úverom, odvolací súd dodáva, že v priebehu odvolacieho konania teda nebolo oprávneným preukázané, aby povinný pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, čím treba podľa názoru odvolacieho súdu dospieť k záveru, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý

na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania povinného ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku, čiže oprávneného.

S prihliadnutím na uvedené, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 219 O.s.p. uzneseniu súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že oprávnený v odvolacom konaní úspech nemal a úspešnému povinnému v jeho priebehu žiadne trovy nevznikli.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.